

"אחר-כך נאלצתי לשוב ולפגוש אותה כמה פעמים. לעיתים לבד, לפעמים בחברת בעלי. בכל פגישה כזו השאלות שלה נראו לי חטטניות מדי. בהגיון יכולתי להבין מדוע היא שר-אלת, ברגש כעסתי מאוד. מה איכפת לה מי הם הורי, מה אני מרגישה כלפי בעלי עקב חוסר-יכולתי להרות. "הרגשתי מושפלת. אילו יכולתי להרות, כל הסבל הזה היה נמנע. לפעמים גם קינאתי בעוברת הסור-ציאלית. לך יש ילדים משלך, חשבתי, ואותי את מענה כליכך עד שאת נותנת לי תינוק.

"אולם הגרועות מכל היו הפגישות עם הזוגות האחרים, המבוכונים גם הם לאמץ. פתאום הייתי צריכה להיחשף לפני אנשים זרים לי. מדוע עלי להודות בפומבי שאיני יכולה להרות? זה עניין שביני לבין בעלי איש אינו צריך לדעת על כך!"

אלה בלאס: "תקופת ההמתנה קשה, ובהכרח יוצרת מריחות ותיסכול."

שינוי החוק

כ שם שיחסי הזוגות המאמצים ומישרר-ההורות ניוונים ממאזן הייצע והביקוש, כך גם החוק שאבא את מרבית רוחו ממצב שוק-האימוץ. כאשר אין די תינוקות לאימוץ, ממילא כל השאר, כולל החוק, מתגמר, אומר הפרופסור צבי רוזן מהפקולטה למישפטים באוניברסיטת תל-אביב.

ניתוח פרשני של חוק אימוץ ילדים — 1981 מוכיח כי מבחינת ההורים המאמצים, החוק אינו נוקשה. כלליו העיקריים:

- אימוץ יהיה על-פי צו של בית-מישפט, שיינתן לפי בקשת מאמץ.
- אין מאמץ אלא בן דתו של המאומץ.
- לא יתן בית-המישפט צו-אימוץ, אלא אם היה המאומץ סמוך על שולחן המאמץ לפחות שישה חודשים לפני מתן הצו.

● לא יתן בית-המישפט צו-אימוץ אלא אם נוכח שהורי המאומץ הסכימו שהילד יאומץ, או שהוא הוכרו כבר אימוץ.

קדם לחוק זה חוק אימוץ שנחקק ב-1960. במחצית שנות ה-70 התברר כי 11 אלף ילדים שהיו במוסדות, הם לא היו יכולים לגדול בבתי-הוריהם, אך גם אי-אפשר היה להכריז עליהם כבני-אימוץ, בשל אי-הסכמת הוריהם הביולוגיים לותר עליהם.

ב-1976 מינה שר-המישפטים, חיים צדוק, ועדה לבדיקת חוקה-אימוץ, בראשות השופט משה עציני. על-פי מסקנותיה שונה החוק.

החוק החדש מקל על המאמצים, ומסיע לבית-המישפט להכריז על ילד כלשהו כבני-אימוץ, אומר הפרופסור רוזן. בחוק האימוץ 1960 הותר להכריז על ילד כבני-אימוץ רק אם הוריו הפקירוהו דרר-קבע, או נמנעו מלמלא חובותיהם דרר-קבע, אם ההורים אינם יכולים להביע דעתם או שהסירוב לאימוץ בא מתוך מניעים בלתי-מוסריים, או מתוך מטרה בלתי-חוקית. בחוק החדש נוספו חמש עילות, המאפשרות להכריז על ילד כבר אימוץ, ללא הסכמת הוריו הטיביעיים. למשל, אם נמנע הורה מלקיים קשר עם הילד במשך חצי שנה, או שההורה סירב לקבלו לביתו במשך שישה חודשים, או שאינו מסוגל לדאוג לילדו בשל התנהגותו או מצבו.

האם

חזרה מכוונתה

ב בדין שנערך ככנסת לקראת קריאתו הראשונה של החוק, סיפ-רה חברת-הכנסת (דאז) אסתר הרליץ על ילד שאמו זונה, ואביו סרטור, והשניים אינם חיים ביחד. האם מתעלמת לחלוטין מהילד. האב בא עם סכריות את החודש, ובורח מיד מן הילד. לילד הזה אין כל בית, לא לייני (המשך בעמוד 37)

ידידה ספירית רבני, לאשה נודע שהבעל...

עוד גינקולוג עוד דוגמנית

בעל לברן

שיחודל מסעשיו אלה...

● נית ספירית רבני בתל-אביב. האשה, חנייה לברן, פנתה לבית-הדין הרבני וביקשה להכריז על בעלה הרופא כעל מורד, וכן ביקשה צו-מניעה, שיאסור על הבעל להיפגש ולהתגורר עם הדוג-מנית.

בתגובה טען הבעל כי יבקש גט מי אשתו בגלל מעשי-כיעור מצידה. המר-

● הוא מתרועע עם נשים אחרות, ומוניח את חובתו כלפי האשה והילדים.

● לפני חמש שנים היו לנתבע קשרים עם הרוקים ואינטימיים עם אשה אחרת, והוא הודה בכך. אולם הוא הבטיח כי פניו לשלום-בית, וכי הוא ניתק את יחסיו עם הנ"ל ועם אחרות. אך נתברר כי הדברים לא היו כך.

בלפור בתל-אביב ובכתי-חולים ביני-10.

בשנת 1983 עלה הרעיון כי הבעל ישתלם בהפריית-מבחנה באוסטרליה, ויחזור לישראל כמומחה בשטח חריש זה. הדבר יאפשר לו לפתוח קליניקה פרטית ולהגדיל את הכנסתו בצורה משמעותית.

הבעל קיבל מילגה קטנה מבני-ברית. שערך ררה אחר-כך סקאנדל גדול, ואביה של חנייה נאלץ להחזיר את כל רמי המילגה, בתוספת ריבית והצמדה.

הבעל ביקש מאביו התובעת ישירות, וגם רכזה, לשאת בעול הכלכלי ולתמוך בחלקה-ארי של ההשתלמות באוסטרליה. הוא הבחיר כי הדבר יגדיל את הכנסת-המישפחה, וכי ללא סיוע כספי מצד מישפחת האשה לא יתאפשר הדבר, וההזדמנות תוחמץ.

לצורך מימון הנסיעה שלח אביו האשה לאוסטרליה כספים, המוערכים

כ אשר נישאנו, היה בעלי "הסריכל, מלבד מכונית קטנה, טוענת חנייה לברן, אשתו של הגינקולוג רויד לברן. כיום הוא מתרועע עם דוגמנית-צמרת בשם ספירית פרידמן (רבני), ועבר לגור איתה. הוא מתרועע איתה בכתי-חולים מפוארים ובנסיעות לחו"ל." האשה תובעת מבעלה מוזנות בסך 13 אלף ש"ח לחורש.

חנייה ורויד לברן נישאו באהבה לווהט בעת לימודיהם באוניברסיטה. הבעל יהדהתואר היה אז סטודנט לר-פואה, בשנת-הלימודים הרביעית שלו. האשה למדה חינוך מיוחד.

לדיברי כתבי-התביעה, שהגישה האי-שה לבית-המישפט המחוזי, מימנו היא והוריה את שנות-לימודיה האחרונות של הבעל באוניברסיטה, וגם את שריר-תו הצבאי במיסגרת העתודה האקדמית אית, במשך שלוש שנים נוספות.

רק בשנת-שרותו האחרונה קיבל הבעל משכורת מהצבא. כל זמן שרותו הצבאי דאגה התובעת לכלכלת הבית, הן מכספים שקיבלה מהוריה והן מהכ-

חנייה לברן טוענת שבעלה למד על חשבונה, וכעת הוא חי עם דוגמנית. הבעל, הדיך דויד לברן, טוען כי אשתו בוגדת בו והציג בבית-המישפט תמונת-עירום

נח. מעשי כיעור", הוא מטבע-לשון הר מקביל בהלכה היהודית לבגידה ולגני-אוף.

כדי להוכיח את דבריו, הציג הבעל לפני בית-הדין הרבני תמונה ענקית, בגודל של פוסטר ציבעוני, שבה נראית אשה עירומה, שוכבת על ביטנה על מיטה, ולידה גבר שחרחר ועירום גם הוא. הבעל טען כי זוהי תמונת אשתו ומאובנה.

האשה ופרקליטה, עורך-הדין ארי שגיא, הכחישו בכל תוקף כי זוהי אמנם תמונתה. מכיוון שפניה של האשה הן עירומה, השוכבת במיטה, אינן ברורות כלל, קשה לייחס את התמונה למישהי ספציפית. אבל הבעל ועורך-דינו, פניו אביב, הבטיחו כי יציגו את כל הוכחות

● באחרונה נודע לאשה כי הבעל החל מתרועע עם אשה אחרת, דוגמנית במקצועה, שגם היא פאציניטית של הבעל. הוא יוצא עימה בקביעות, ואף נסע איתה לביילויים בחו"ל.

אשתו פנתה אליו וביקשה כי יחדל ממעשיו אלה. תחילה כפר הבעל בקיר-זה של האשה האחרת, אך אחרי זמן הודה בכך וסירב להפסיק את יחסיו ה-אינטימיים איתה. לאשה נודע כי הבעל מתרועע עם הדוגמנית דרר-קבע, מר-ציא בעבורה כספים ושווה עימה...

עירומה

בפוסטר

● אינוסמט 1987 עזב הבעל את הבית, ועבר להתגורר עם הדוגמנית

עליידו ב-20 אלף דולר. כאשר חזרו לישראל התברר כי הי-השקעה היתה כדאית. הדיך לברן התחיל לעסוק באופן פרטי בהפריית-מבחנה בבית-החולים אסוחא, וגם הצי-טרף לשותפות עם הפרופסור שלמה משיח, שבה הוא שותף ב-25%. במשך תישעה החודשים הראשונים של 1987 היו רווחיו של לברן מחלקו בשותפות זו כמעט 105 אלף ש"ח.

אולם, הייחנישוואן של בני-הזוג לא עלו יפה, בשל התנהגותו הבלתי-מתאימה והבלתי-הולמת של הבעל, אשר נזח באחרונה את אשתו.

● וכך נאמר בכתבי-התביעה: התנהגות הבעל מתבטאת בזו היתר כמעשים הבאים:

● התנבע מצר את צערי האשה, ו-אינו טאפשר לה חיים שלווים בביתה.